Р Е Ш Е Н И Е
№ 4284

гр. София, 25.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 46 състав,** в публично заседание на 03.06.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **2511** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 171, т. 4, във вр. с чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата, във вр. с чл. 4 от Наредба I - 139/2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат.

Производството е образувано по жалба озаглавена искане на С. С. С. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 96879/07.01.2006г. на Началник отдел „Пътна полиция“ - СДВР , с която му е иззето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК] издадено от ОПП-СДП. Според жалбоподателят този административен акт е незаконосъобразен.Цитира съдебна практика на ВАС. Жалбоподателят, редовно призован, чрез пълномощника си адв. А. в с.з. поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по жалбата началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, чрез представителя си по пълномощие юрс.М. оспорва жалбата и моли съдът да потвърди оспорваната заповед като законосъобразна.

Административен съд - София - град, като взе предвид изложеното в жалбата и становищата на страните, и като обсъди събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 96879 от 07.01.2006г. за прилагане на принудителна административна мярка на Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, вр. чл. 172, ал. 1 от с.з., във вр. с чл.47 от Наредба I-139/2002г. за определяне на

първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, е иззето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], издадено от ОПП-СДП на С. С.. В заповедта са изложени мотиви, че на водача са отнети 39 контролни точки с влезли в сила наказателни постановления, както следва: с НП № 36068/18.04.2005г. са отнети 5 к.т.; с НП № 49410/31.05.2005г. – 10 к.т.; с НП № 73673/21.07.2005г.– 6 к.т; с НП № 79724/05.08.2005г. –2 к.т., с НП № 94329/02.09.2005г. –10 к.т. и с НП № 96879/07.09.2005г. – 6 к.т.

Видно от представените по делото доказателства, а и не е спорно между страните изброените 6 бр. НП са влезли в сила.

При така установената фактическа обстановка, административният съд прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК от надлежна страна, което я прави процесуално допустима.

Обжалва се в срок (заповедта е връчена на 28. 11. 2013 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 09. 12. 2013 г.), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началник на направление на пътна полиция – СДВР, видно от удостоверение рег. № 36276 / 31. 05. 2014 г., че В. Т. е назначен за началник на направление на пътна полиция – СДВР,със заповед № МЗ№К-2466/25.07.2003г.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т. 1, т.4 от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.4 е предвидено изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл.157,ал.1,т.4 от ЗДвП. От доказателствата по делото е безспорно, че шест наказателни постановления, издадени на жалбоподателя в периода 18.04.2005 г. до 07.09.2005 г., без по делото да се твърди и да има доказателства, че са обжалвани по съдебен ред, са влезли в сила. С тях на жалбоподателя са отнети 39 контролни точки. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление (чл. 4 от Наредба № I-139), а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание (чл. 6 от Наредба № I-139). Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение. Следователно, административният орган не действа самостоятелно в процедурата по отнемане на контролни точки и тези действия зависят от наличието на влязло в сила наказателно постановление и наложено с него наказание.

Следователно с влизане в сила на наказателно постановление № 96879 от

07.09.2005г., влязло в сила на 07.01.2006г., т.е. от 07.01.2006г. жалбоподателят е загубил правоспособността си да управлява моторно превозно средство. С издаването и влизането в сила на посочените наказателни постановления на него са му отнети всички контролни точки, което означава, че е загубил правоспособността си. Загубването на правоспособността автоматично поражда задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП за връщане на свидетелството за правоуправление. Като не е изпълнил задължението си жалбоподателят сам се е поставил в хипотезата на чл. 171, т. 4 ЗДвП - да му бъде наложена принудителна административна мярка изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство.

Предвид горните съображения, съдът приема, че принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 ЗДвП е правилно и законосъобразно наложена и в този случай водачът губи придобитата правоспособност съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

С оглед направеното искане от процесуалния представител на ответника и съобразно изхода на спора жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски на СДВР в размер на 300лв.

С оглед горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, I отделение,46-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. С. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 96879 от 07.01.2006г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА С. С. С. от [населено място] да заплати на отдел "Пътна полиция" - СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: